

в Стратегії національної безпеки України, зокрема, передбачити нею:

- активізацію діяльності України в складі універсальних міжнародних структур діяльність яких є захист прав дітей (ООН, ЮНЕСКО та ін.);
- удосконалення вітчизняного ювенального законодавства;
- запровадження довгострокової національної стратегії реалізації ювенальної політики;
- підвищення ефективності планування, координації та контролю в сфері ювенальної політики;
- оптимізація системи управління сферою ювенальної політики;
- посилення боротьби з правопорушеннями проти дітей;
- здійснення комплексу інформаційних, виховних та освітніх заходів, спрямованих на підвищення правосвідомості громадськості.

1. Донченко В.В. К вопросу о разработке и реализации единой государственной политики в области организации дорожного движения / Донченко В.В., Кунин Ю.И., Казьмин Д.М. Транспортная безопасность и технологии. 2007. № 3. С. 25-37.

2. Гринберг П. А. Транспортное право : [научное пособие] / П. А. Гринберг. М. : Изд-во "Р.А.С.", 2003. 415 с.

3. Квасов А. А.. Влияние современных СМИ на процесс социокультурной динамики : дис. ... канд. экон. наук : 08.00.10 / Квасов Александр Александрович. – М., 2007. – 155 с.

Olena Orlova,
Associate Professor
of the Department of General Legal Sciences
of the Dnipropetrovs'k State University
of Internal Affairs,
PhD, Associate Professor

RIGHT TO DEATH: MORAL AND LEGAL DISCOURSE

Human life is recognized as the highest social value. "Everyone has the inalienable right to life. No one can be arbitrarily deprived of life. It is the duty of the state to protect human life. Everyone has the right to protect his life and health, the lives and health of others from unlawful encroachments", states in Article 27 of the Constitution of Ukraine [1].

However, there are cases when a person is lost in thoughts of euthanasia. The human right to euthanasia is a rather debatable issue.

The term euthanasia was suggested by English scientist Fr. Bacon in his paper "On Dignity and Multiplication of Sciences" of 1605, in which he noted that the doctor's responsibilities include not only improving the patient's health, but also alleviating suffering and torment, even when no longer absolute hope for salvation and it can only be made death itself painless, easier and calmer.

Recently, a new wave of discussions on the legalization of euthanasia has unfolded. Thus, on February 26, 2020, the Second Senate of the Constitutional Court of Germany ruled on euthanasia. [2]. In October 2020, 65.2% of New Zealand citizens in a national referendum supported the law on legalization of euthanasia [3].

Such attention to this issue is explained by a lot of factors, including: the development of medicine and the latest advances in genetic engineering; providing artificial life support; mastering new methods of life support, allowing for a long time fight for the patient's life, etc. At the same time, these achievements often turn from benefits to a problem when a person connected to life support devices becomes hostage to his body and does not want to continue this way of life. In addition, there are often situations when certain diseases are not fatal, but so spoil the quality of human life that the patient wants to die.

This explains the extraordinary interest in euthanasia, which can be called one of the most controversial and unresolved issues of our time.

Given the urgency of the issue of euthanasia, in October 1983 the 35th World Medical Assembly adopted the "Venice Declaration on Incurable Diseases", according to which the doctor with the consent of the patient (and if the patient is unable to express his will - with the consent of his close relatives) might refrain from treating an incurable patient, although this does not relieve

the doctor of the obligation to provide assistance to a dying person in order to alleviate his suffering in the final stages of the disease [4].

The issue of euthanasia is not directly regulated by international law, although in 1987 the 39th World Medical Assembly in Madrid adopted the Declaration on Euthanasia. The text of the document reads: "Euthanasia, as an act of intentional deprivation of a patient's life, even at the request of the patient himself at the request of his relatives, is unethical. It does not exclude the need for a respectful attitude of the doctor to the patient's desire not to interfere with the natural process of dying in the terminal phase of the disease" [5].

In Sweden and Finland, passive euthanasia is not considered illegal. In France, passive euthanasia is also not prohibited, there are discussions about the legalization of active euthanasia. At the same time, the French parliament is obliging health authorities to take steps to improve palliative care. As for the United Kingdom, English law currently classifies euthanasia as premeditated murder or manslaughter, which carries a criminal penalty. In Ukraine, euthanasia in any form is prohibited, which is clearly stated in Art. 27 of the CU, art. 281 CCU, Art. 52 of the Law of Ukraine "Fundamentals of the legislation of Ukraine on health care" [6].

Assistance in committing suicide or euthanasia is punishable in most states parties to the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms [7]. As a result, most cases concerning the so-called "right to die" end up in the European Court of Human Rights. Thus, the European Court the final arbiter in resolving the issue of the human right to die at the time and in the way he has chosen, and is therefore very cautious about recognizing the right to die. In addition, the practice of the European Court of Human Rights is taken into account by national courts in resolving similar cases [8, p. 173].

The number of cases heard by the ECtHR on this issue is quite small. These include cases such as "Sanles Sanles v. Spain" [9] and "Pretty v. the United Kingdom" [10]. As for the position of the ECtHR, it maintains a neutral position on this issue, recognizing the right of member states to decide for themselves on this complex issue. That is, the ECtHR, in making its decision, is based on the national legislation of the respective state, as there is no single decision on the right to euthanasia in the European space.

In 2005, the Parliamentary Assembly of the Council of Europe expressed its negative attitude towards the legalization of euthanasia in a number of states, noting that as an alternative to euthanasia, it is necessary to develop medicine that can alleviate the suffering of patients and palliative care [11].

However, it should be borne in mind that the right to life is in no way considered by the Court as a right to die and is not regarded as a right to suicide or euthanasia.

However, we can note that the fourth generation of human rights is currently being formed, which is associated with interference into the psychophysiological sphere of human life.

It should also be borne in mind that the prohibition of euthanasia does not detract from the suffering associated with the suffering of terminally ill people. Therefore, the study of this issue is important and necessary.

1. The Constitution of Ukraine of June 28, 1996. Information of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR), 1996, № 30, Art. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>

2. Shapiro O., Tkachuk B. New Zealand will be the Seventh State where Euthanasia is Allowed. URL: <https://hromadske.ua/posts/nova-zelandiya-stane-7-krayinoyu-de-dozvolena-evtanaziya-naselennya-pidtrimalo-ce-na-referendumi>.

3. Drozdov O., Drozdova O. Euthanasia in the Legal Dimension: Does a Person Have the Right to Self-Determination Through Death. URL: <https://www.echr.com.ua/evtanaziya-u-pravovomu-vimiri-chimaye-lyudina-pravo-na-samoviznachennya-shlyaxom-smerti>.

4. Venice Declaration on Incurable Diseases. Human Rights and Professional Responsibility of Doctors in the Documents of International Organizations. K.: Association of Psychologists of Ukraine. 1996. p. 22.

5. Declaration of Euthanasia of October 1987. URL: <http://www.medicusamicus.com/index.php?Action=laws8>.

6. Antonov S. Ensuring the Patient's Right to a Dignified and Painless Death: Legal and Ethical Issues. Medical Law: National Scientific and Practical Journal. 2011. № 7. p. 7-13.

7. Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms of 4 November 1950. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text

8. Panina YS On the Problem of Recognition of the Right to Die in the Practice of the European Court of Human Rights. Series: Law, 2020. p. 173-180, № 2 (68). DOI <https://doi.org/10.32840/1813-338X-2020.2.29>.

9. Case of Sanles Sanles v. Spain, 48335/99. Council of Europe: European Court of Human Rights,

26/10/2000. URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-22151>.

10. Case of Pretty v. the United Kingdom, 2346/02. Council of Europe: European Court of Human Rights, 29/4/2002. URL: <http://hudoc.echr.coe.int/fre?i=003-542432-544154>.

11. Mammadov V., Kalandarli N. Euthanasia, or Death “at will” Medical law: National scientific and practical journal. 2013. № 2. p. 75-83.

Яна Палешко,
старший науковий співробітник
навчально-наукової лабораторії
з дослідження проблем протидії
організованій злочинності та корупції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат економічних наук

ВПЛИВ МІЖНАРОДНОЇ БЕЗПЕКИ ТА СТАН БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Всеохоплюючі процеси глобалізації мають прямо пропорційний вплив на міжнародну, а отже і національну безпеку. Саме процеси, які пов'язані із глобалізацією визначають головні тенденції розвитку світової економіки та політики, а також призводять до кардинальних змін у міжнародному безпековому середовищі, яке стає дедалі більш динамічним і суперечливим. Слід зауважити, що базові інститути міжнародного регулювання відносно безпеки – послаблюються внаслідок не достатньої ефективності щодо протистояння сучасним викликам.

Головну роль, щодо міжнародної безпеки відіграють держави-домінанти, які займають провідну роль у глобальних економічних процесах світу. При цьому відбувається посилення впливів транснаціональних корпорацій та фінансових груп на економічний і суспільно-політичний розвиток національних держав, що супроводжується зниженням ролі останніх у вирішенні широкого кола питань політики та безпеки на світовому, регіональному й національному рівнях.

Зважаючи на збільшення взаємодії і взаємної залежності країн світу формуються нові «території сили», конкуренція між якими за вплив та ресурси постійно зростає.

Відкритість міжнародної системи, в свою чергу, породжує нові загрози як на глобальному, регіональному та національному рівнях.

На сьогодні головна особливість загроз глобалізації це те, що небезпека походить від територій, які не контролюються окремими державами, тобто формуються позадержавними суб'єктами, які все частіше прагнуть мати вплив на внутрішню та зовнішню політику певних держав.

Нове розміщення й співвідношення політичних сил порушує баланс сил та інтересів у світі, змінює характер, масштаби й зміст колишніх викликів, загроз і ризиків. Регіональні й локальні безпекові виклики дедалі більше глобалізуються, набуваючи більш комплексного характеру.

Саме стрімкий інформаційний, технічний, а отже і економічний розвитку призводять до серйозних загроз у сфері кібертероризму.

В загальному розумінні загрози класифікуються за такими ознаками, які вказані на рис. 1:

Слід зазначити, що не всі внутрішні загрози мають зв'язок із процесами глобалізації, і не всі глобалізаційні виклики та загрози мають однакове значення для тих або інших держав.

Для прикладу: певні прояви організованої злочинності мають лише внутрішній характер, а отже впливають лише на певну країну де відбуваються. А питання щодо незаконної міграції (в нашій країні стоїть проблема, щодо транзиту міграції) має глобальний характер, тобто впливає і на країну де це явище відбувається так і на інші державні утворення.

Наразі в Україні існує протиріччя: по-перше країні необхідно відроджувати культурні процеси і розвивати національну ідентичність, а по-друге – країна потребує модернізації соціально-економічної системи та відкритості держави.